

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Neišgirsti baltųjų rasės didvyriai

3 dalis

Williamas Dudley Pelley

George'as Orwellas savo pranašiskame romane "1984" numatė, kokia visuomene sparčiai tampa Amerika. To "ateities" laiko šūkis buvo toks: "Kas valdo dabartį, valdo praeitį, kas valdo praeitį, valdo ateitį". Iš dalies šią proto kontrolę padėjo vykdyti "Atminties skylė". Tai buvo deginimo įrenginys, į kurį buvo metama bet kokia informacija apie praeitį, kuri buvo laikoma kenksminga Didžiojo brolio sistemai. Kad parodytume, kaip labai žydų kontroliuojama mūsų šalies valdžia panaši į 1984 m., pateikiame Viljamo Dudlio Pellio (William Dudley Pelley) istoriją.

Nors jis buvo masinio judėjimo lyderis, kuris visą XX a. trečiąjį dešimtmetį mirgėjo pirmuosiuose laikraščių puslapiuose, šiandien jo vardas visiškai nežinomas, išskyrus saujelę tyrinėtojų. Išskyrus retas, paviršutiniškas užuominas keliose depresijos epochos istorijose, nėra jokių knygų apie jo dramatišką gyvenimą, net laikraščių ar žurnalų straipsnių. Jo nuotraukos neraste už *Naujosios tvarkos* puslapių ribų, kaip ir dešimčių tūkstančių jo pasekėjų nuotraukų, nors tiek jo, tiek jų atvaizdai dominavo to meto kino kronikose ir leidiniuose. Jo kalbų neįmanoma rasti, nors jas girdėjo milijonai žmonių, kartais per radijo transliacijas visoje šalyje. Jis susilaukė tokių legendinių didvyrių kaip Čarlzas Lindbergas draugystės ir tokių legendinių niekšų kaip Franklinas Ruzveltas neapykantos. Sinclairas Lew-

isas parašė pilnametražį romaną "*Čia negali atsitikti*," paremtą jo gyvenimu. Kartu su Theodore'o Dreiserio, H. L. Mencken'o, F. Scott Fitzgeraldo ir kitų XX a. trečiojo dešimtmečio įžymybių kūriniais jo knygos pateko į koledžų mokymo programas ir tapo moderniosios amerikiečių literatūros priešakyje. Tačiau šiandien nė viename koledžo didžiųjų knygų kurse nėra nė vienos jo knygos. Jis buvo vienas svarbiausių nebyliojo kino kūrėjų, tokių klasikinių ekranizacijų kaip *Notre Dame garbanius* autorius. Nepaisant neabejotinos šio žmogaus įtakos savo laikmečiui, jo vardas kruopščiai išbrauktas iš šiuolaikinės istorijos, jo knygos (blogiau nei uždraustos ar sudegintos) neišleistos, o politiniai pasiekimai nugrimzdo į užmarštį.

Mėgindamas rasti medžiagą šiam straipsniui, po kelis mėnesius trukusio tyrimo sužinojau, kad vienintelė jo biografija buvo parašyta prieš aštuoniolika metų, tai buvo neaiški universiteto disertacija, kurią parašė priešiška nusiteikęs doktorantas. Keletas išsibarsčiusių papildomų duomenų fragmentų buvo gauti iš paties Pelėjaus kserokso kopijų, gautų iš dulkėtų bibliotekų archyvų. Viskas apie jį buvo įmesta į tikrą Atminties skylę, ne mažiau kruopščiai naikinamą, bet kur kas tikresnę nei Orwello modelis. Žydu Didysis brolis, ištrynęs visą informaciją apie Viljamą Dudlį Pellį, yra tas pats praeities kontrolierius, kuris rūpinasi, kad būtų daugybė mokyklinių vadovėlių ir pseudodokumentinių filmų, skirtų televizijai ir kino filmams, liaupsinančių Martino Liuterio Kingo jaunesniojo ar Malkolmo X "didybę". Ką Pellis galėjo padaryti, kas taip smogė į košerinės sistemos širdį, kad įžiebė tokias visapusiškas pastangas ištrinti iš amerikiečių sąmonės visas žinias apie jo egzistavimą?

Siaubas Rusijoje

Williamas Dudley Pelley gimė 1890 m. kovo 12 d. Lynn mieste, Masačusetso valstijoje, visiškame skurde. Iš savo vaikystės jis prisimena tik tai, kad buvo "nuolat alkanas ir skurdžiai apsirengęs". Priešingai nei juodaodžių nesugebėjimo apologetai, nelaimės nesutrukdė jaunam Williamui kažką nuveikti gyvenime. Jam nepriteklius buvo ne tinginystės ir nesėkmių pasiteisinimas, o geresnio gyvenimo katalizatorius. Dar būdamas paauglys jis susirado menką darbą audinių fabrike, kur dirbo ilgas ir nuobodžias valandas už labai mažus pinigus. Tačiau jis taupė savo centus ir, pasitaikius progai, mokėsi skaitydamas. Skaitymas buvo jo vienintelė aistra ir išsigelbėjimas nuo paauglystės vargo ir materialinio skurdo. Jis ypač mėgo klasikinius amerikiečių rašytojus Fou, Emersoną, O'Henrį ir kt. - ir svajojo tapti rašytoju. I-III kurse jis buvo geriau išsilavinęs nei dauguma koledžo absolventų ir pradėjo įgyvendinti savo svajonę, kai įsidarbino jaunesniuoju reporteriu Springfil-

do laikraštyje "*Homestead*." Nors jo pajamos vargu ar buvo didesnės už atlyginimą audinių fabrike, 1911 m. jis vedė ir kitais metais susilaukė mažos mergaitės. Tačiau ji mirė, kai jai sukako treji metai. Nepaisydamas "baisaus liūdesio" ar dėl jo, jis kaip niekada daug dirbo savo darbą, jo, kaip nepaprastų aprašomųjų gebėjimų turinčio reporterio, reputacija augo ir pirmą kartą gyvenime jis buvo finansiškai apsirūpinęs. Vėlesniais metais milijonai skaitytojų žavėjosi jo publicistiniais straipsniais tokiuose šalyje žinomuose žurnaluose kaip "*Red Book*," "*Colliers*" ir "*The Saturday Evening Post*."

Baigiantis Pirmajam pasauliniam karui Pelley'io prestižas buvo toks didelis, kad leidėjas jį paskyrė užsienio korespondentu į Rytų Europą. Turėdamas dosnią išlaidų sąskaitą ir Jungtinių Valstijų vyriausybės jam suteiktą diplomatinį konsulinio kurjerio rangą, 1918 m. pradžioje jis išvyko į Rusiją. Jam ši užduotis buvo smagus nuotykis, gerai apmokama pramoga ir galimybė atostogauti užsienyje. Pasirodo, tai buvo kur kas daugiau. Iki lemtingos kelionės Pelley buvo laimingas, pradedantis rašytojas, neturintis jokių tikrų įsitikinimų. Kaip jis prisiminė po daugelio metų, ši patirtis jį pavertė "iš niekuo neišsiskiriančio rašytojo niūriu kryžiuočiu".

Per dvejus metus jis traukiniu ir ant žirgo įveikė 8 000 mylių per Sibirą, Ukrainą, Vidurio Rusijos stepes, Tolimuosius Rytus ir Aziją iki Japonijos. Visose šiose ilgoose kelionėse jis buvo asmeninis komunistinės revoliucijos liudininkas. Jis matė prie tvartų durų nukryžiuotas valstiečių moteris ir mokyklos klasę, kurioje mokytojas ir visi mokiniai buvo mirtinai sumušti, o jų smegenys išbarstytos ant lentos. Buvo ištisi kaimai, ištuštėję dėl žmogžudysčių, kuriuose lavonai svyravo nuo visų žibintų stulpų ir dusino netoliese tekančius upelius. Šios aukos retai būdavo kariškiai ar kaip nors politiškai susiję asmenys. Tai buvo paprasti žmonės, daugiausia ūkininkai ir fabriku darbininkai. Tokie siaubingi vaizdai, su kuriais raudonieji susidurdavo visur, kur tik pravažiuodavo, beveik išvedė jį iš proto. Tačiau jie buvo tokie įprasti, kad jis pamažu priprato prie kraujo jūros, per kurią kasdien keliavo.

Jis iš pirmų lūpų sužinojo, kad komunizmas nėra ideologija, tai tiesiog žydų vadovaujama blogiausių nusikaltėlių organizacija, siekianti sunaikinti pagonių visuomenę. Tai nebuvo jokia spekuliacija. Beveik visi jo pažįstami komisariai (kai kuriuos iš jų jis apklausė) buvo žydai, o dauguma jų aktyvistų - paprasti žudikai ir iškrėpėliai, "išlaisvinti" iš kalėjimo. Juos skatino neapykanta, valdžia ir kerštas, niekas kitas. Visi jų šūkiu apie "lygybę" ir "taiką" buvo permatomi ruporai, kuriais jie siekė apgauti nemąstančius liberalus tarp Rusijos žmonių, savo aukų.

Apsvaigę nuo sėkmės, žydai atvirai gyrėsi savo planais užkariauti pasaulį, kurstydami tokį pat susiskaldymą kitose pagonių šalyse. Jie sakė Pelliui, kad Rusija yra tik tarpinė stotelė, bazė tarptautiniam perversmui. Net jų netikras "komunizmas" buvo visiškai nereikalingas, kaip ir jų pačių pasekėjai, kuriuos jie nedvejodami žudė dėl menkiausios užgaidos. Jų ilgalaikis tikslas buvo sukurti vieno pasaulio vyriausybę, kurioje pagonys taptų savanoriškais vergais, savo genialumu ir darbu kurstančiais tarptautinę ekonomiką, o žydai užimtų visus svarbius valdžios postus. "Po Rusijos, - šypsojosi vienas riebus komisaras Pelliui, - tada Europa, o vėliau Amerika!"

"Ura Holivudui!"

Iki politinio prabudimo užsienyje jis nieko nežinojo apie žydus, augdamas niekada negirdėjo, kad apie juos būtų kalbama namie, ir daugiausia apie juos galvojo tik kaip apie nekrikščioniškos religijos atstovus. Grįžęs į Jungtines Amerikos Valstijas pasikeitęs ir sukrėstas, 1920 m. Pelley pateikė pranešimą Pensilvanijos atstovui Louisui F. McFaddenui. Šis politikas buvo taip sunerimęs dėl to, ką išgirdo, kad asmeniškai garsiai perskaitė *Siono mokytojų senolių protokolus* Kongreso salėje ir oficialiai įtraukė šį gyvybiškai svarbų dokumentą į *Kongreso metraščių*. (Protokolai yra žydų lyderių politinio ir ekonominio dominavimo pagonių visuomenėje planas. Isteriškų žydų isteriškai smerkiami kaip klastotė, Protokolai buvo patikrinti tik 1984 m., kai populiarioje Linkolno ir Bladgetto knygoje apie Gralio legendą "*Šventasis kraujas - Šventasis Gralis*" (*Holy Blood - Holy Grail*) buvo nustatytos jų istorinės šaknys). Netrukus Pelley buvo supažindintas su Teisingumo departamento pareigūnu ir Valstybės departamento žvalgybos vadovu Robertu Šarpu. Jie papasakojo jam, kad jo išgyvenimus visiškai patvirtina jų gausios bylos apie žydų agitaciją Rusijoje ir Jungtinėse Valstijose. Tai, kad šie valdžios vyrai buvo tokie atviri, rodo, kokią didelę politinę galią žydai sukaupė per pastaruosius 75 metus; šiandien visiškai neįsivaizduojama, kad kuris nors Amerikos politikas bent užsimintų kritikuoti žydų grėsmę.

Atrodė, kad niekas negalėjo sustabdyti Karlo Markso žadėtos "istorinės neišvengiamybės" - košerinio vieno pasaulio. Pelėjus grįžo į savo namus Vermonte ir bandė pamiršti "siaubo vonią", kuri, kaip jis žinojo, pamažu apgaubė civilizaciją. Jis jautėsi neramus ir nusivylęs, tapo negyvybingas, todėl su žmona išsikyrė. Tai buvo kunkuliuojantis dvidešimtas dešimtmetis, kai amerikiečiai buvo pagauti pokario klestėjimo hedonizmo. Žmonės gyveno dėl malonumų ir leido rimtoms problemoms rūpintis savimi. Felly taip pat nebuvo apsaugotas nuo šių

laikų dvasios. Bandydamas pabėgti nuo savo sąžinės, jis pabėgo į Holivudą (Kalifornija), kur jį išgarsino rašytojo reputacija, ir jis įsidarbino scenaristu "M.G.M." ir "Universal" studijose. Jis įnirtingai dirbo, rašė scenarijus svarbiausiems to meto kino filmams. Jis netgi sukūrė savo paties apsakymo "*Šokas*" (*The Shock*) kino versiją, kuri iš karto tapo hitu. Jo darbai buvo tokio aukšto lygio, kad netrukus jis tapo vienu labiausiai gerbiamų ir geriausiai apmokamų Holivudo scenaristų. Jo biografo žodžiais tariant, jo vertinamos pjesės pagrindiniam nebyliojo kino aktoriumi "padėjo įtvirtinti Lono Čensio reputaciją ir užmezgė abiejų vyrų draugystę. Be Čensio, jis teigė, kad nuolat patekdavo į Thedos Baros, Česterio Konklino ir kitų garsių aktorių, prodiuserių ir režisierių namus".

Užsiėmęs Holivudo aukštuomenės gyvenimu, Pelley rado laiko rašyti romanus, kurie išpopuliarino jo vardą tarp šiuolaikinės amerikiečių grožinės literatūros autorių. Abu romanai "*Didesnė šlovė*" (išaukštinantis paprastas Naujosios Anglijos miestelio gyvenimo vertybes) ir "*Migla*" (meilės istorija) tapo bestseleriais ir sulaukė kritikų pripažinimo. Jis buvo palankiai lyginamas su F. Scottu Fitzgeraldu ir laikomas bent jau lygiaverčiu Sinclairui Lewisui. Tačiau pinigai ir pripažinimas neatnešė jam vidinės ramybės. Ironiška, kad iš pradžių jis pabėgo iš Rytų pakrantės realybės į Holivudo fantazijų malūnus, kad atsidurtų tarp daugiausia žydų kino pramonės, kuri kino meną iškraipė į košerinę propagandą, kuri "nualino, anestezavo ir apskritai apgaudinėjo" žiūrovus. "Kol pagonyms susitelkė į kūrybą, - sakė jis, - kailiadirbiai iš Antrosios aveniu ir kelnių presuotojai iš Milvokio pradėjo atidarinti studijas, kad galėtų fotografuoti konservuotas dramas". Jis jautė vidinę gėdą, kad turėjo ką nors bendra su Holivudo iliuzija, nes matė, kaip žydų šešėlis krito jo šalyje, kaip ir Rusijoje.

1928 m. gegužės 29 d., būdamas karjeros sėkmės ir emocinio sukrėtimo viršūnėje, jis staiga ir netikėtai patyrė giliai jaudinančią asmeninę patirtį. Apie tai jis rašė knygoje "*Mano septynios minutės amžinybėje*," kuri buvo parduota 90 000 egzempliorių tiražu. Iki 1930 m. jis gavo daugiau kaip 20 000 skaitytojų laiškų. Nepaisant bukletų sėkmės, autorius atskleidė nedaug su savo patirtimi susijusių detalių, išskyrus tai, kad jis tvirtino, jog sinchroniškai, asmeniškai reikšmingi "sutapimai" yra kiekvieno žmogaus gyvenime pasitaikantys įvykiai, siejantys mus su tam tikru Dieviškuoju planu. Niekada anksčiau nebuvęs religingas žmogus, Pelley nebuvo šventasis Paulius, kurį nuo žirgo nutrenkė šventas Dievo žaibas. Kad ir kas jam būtų nutikę, atrodo, kad tai buvo ne kas kita, kaip jaunojo Hitlerio gyvenimo vizija, kai jam, penkiolikmečiui mokiniui Linco mieste (Austrija), kažkas Vagnerio muzikos spektaklyje parodė jo būsimos misijos išvalgą. Tokie asmeniškai reikšmingi nutikimai nėra tokie jau reti, bet paprastai jie nutinka aukšto

rango revoliucinėms asmenybėms. Bet kokiū atveju Pelley pamatė, kad veltui švaistė laiką "nekromantiškam filmų kūrimui", kuris darėsi vis labiau anti-visuomeniškas, ir pasiryžo likusį gyvenimą skirti prasmingam darbui, kad ir koks jis būtų. Jis manė, kad yra pasiruošęs didybei, bet jam trūko krypties.

Labiausiai jis norėjo padaryti ką nors naudingo savo arijų rasei ir Vakarų kultūrai. Jis nežinojo apie Vokietijoje vykstančią nacionalsocialistinę revoliuciją, tačiau manė, kad ji negali nugalėti didžiulės žydų galios. Jis prisiminė, kaip šlykštus komisaras Rusijoje pranašavo, kad kita auka taps Europa. Jis studijavo "*Mein Kampf*" ir svarstė, ar joje taip aiškiai išdėstyti principai galėtų būti pritaikyti Jungtinėse Valstijose. Tai atrodė pernelyg gerai, kad būtų tiesa. Kitais metais apsimestinį 1920-ųjų klestėjimą sugriovė Didžioji depresija. Jungtinės Valstijos bankrutavo, o žmonės pirmą kartą pajuto tikrą baimę. Milijonai skaudžiai nusivylusių amerikiečių leidosi įtikinami kylančio komunistų judėjimo ir skaidraus Franklino Ruzvelto melo, todėl Pelley su siaubu pastebėjo, kad jo šalyje kartojasi tas pats masinių perversmų modelis, kurį jis matė Rusijoje.

Sidabrinio legiono gimimas

Tačiau kai 1933 m. sausio 30 d. į valdžią buvo išrinktas Adolfas Hitleris, Pelley buvo priblokštas. Įvyko neįmanomas dalykas. Bent kažkur pasaulyje pagonių tauta susitelkė dėl savo rasinės egzistencijos. Visagaliam žydai vis dėlto buvo nugalėti. Jei baltieji žmonės galėjo išgelbėti savo tautą Vokietijoje, tą patį galima padaryti ir čia. Jau kitą dieną Pelley įkūrė *Sidabrinį legioną*, kurį dauguma istorikų laiko pirmąją tikrą nacionalsocialistinio stiliaus organizacija Jungtinėse Valstijose. Tiesa, *Amerikos ir Vokietijos Bundo* šaknys siekė dešimt metų anksčiau. Tačiau iš esmės tai buvo broliška grupė, neturėjusi jokių politinių tikslų, išskyrus taikos tarp Amerikos ir Trečiojo reicho išsaugojimą. *Sidabrinis legions* prasidėjo visai kitaip. Nuo pat pradžių jo tikslas buvo siekti politinės valdžios, kad vieną dieną taptų JAV vyriausybe ir sukurtų liaudies valstybę, paremtą "*Mein Kampf*" principais. Dar svarbiau už šiuos akivaizdžius politinius ir filosofinius tikslus buvo tai, kad kaip niekad anksčiau amerikiečiams įkvėpti būtų pasitelkta nauja dvasia, dinamiška Baltosios rasės valia.

Tačiau nuo pat pradžių Pelley susidūrė su rimta dilema: jis norėjo aiškiai įvardyti savo organizaciją kaip nacionalsocialistinę, tačiau kartu siekė, kad ji atrodytų kuo labiau amerikietiška. Nors jam patiko svastikos simbolis ir jis suprato jo panarijietišką reikšmę, jis taip pat žinojo, kad dabar tai yra oficiali užsienio jėgos emble-

ma. Jis nenorėjo sudaryti įspūdžio, kad yra kitos šalies agentas. Vietoj senojo kabučių kryžiaus savo naujosios organizacijos simboliu jis pasirinko raidę "L". Ją buvo paprasta atgaminti įvairiomis aplinkybėmis ir ji reiškė Meilę arijų rasei, Lojalumą Amerikos Respublikai, Išsilaisvinimą nuo žydų ir, žinoma, patį *Sidabrinį legioną*. Jis asmeniškai sukūrė jos vėliavą - kvadratinę baltą standartą, ant kurio raudona spalva buvo užrašyta didžioji L. Per ateinančius devynerius metus ją turėjo matyti milijonai amerikiečių, ji buvo nešama į žiaurius gatvių mūšius ir iškeliamą virš visų Sąjungos valstijų.

Tačiau iš pradžių, sukūręs pirmąjį simbolį, Pelley tikrai nežinojo, nuo ko ir kaip pradėti. Galiausiai jis atsigrėžė į savo rašymo įgūdžius ir savo lėšomis leido bulvarinį laikraštį "*Liberation*." Jis sukėlė sensaciją, tapo beveik per naktį sėkmingu, pritraukdamas ne tik daugybę finansinių rėmėjų, bet ir tokių išraiškingų rašytojų kaip jis pats bei iš pradžių keliolika, vėliau šimtus, o labai greitai ir tūkstančius bedarbių, trokštančių parduoti leidinį iš gatvės atvykėlių. Tokiuose žyduizuotuose miestuose kaip Niujorkas ar Vašingtonas šiuos pirmuosius aktyvistus užpuldavo košerinės minios, taigi tas pats priešas, dėl kurio prireikė Hitlerio šturmo būrių, buvo atsakingas ir už "*Sidabrinųjų marškinėlių*" atsiradimą. Pelley'io pasirinktas pavadinimas buvo akivaizdi nuoroda į vokiečių S.S., tačiau jų dalyvavimas laikraščių pardavimuose ir viešose kalbose buvo ne mažiau svarbus. Per tokį trumpą laiką *Sidabriniai marškiniai* tapo *Sidabrinium legionu*. Didžioji dauguma legionierių anaip tol nebuvo kėdžių revoliucionieriai, bet kieti gatvės kovotojai iš gamyklų, biurų, vidurinių mokyklų ir koledžų miestelių. Daugelis jų taip pat buvo buvę kariškiai, išduoti netikro "karo, kuris užbaigs visus karus" veteranai. Jie įžvelgė žydiškąją depresijos prigimtį ir F. D. R. laikė labiausiai žydišku prezidentu, kokį tik kada nors yra tekę matyti šalyje. Labiausiai jie norėjo nušluoti liberalią kapitalistinę-demokratinę apgavystę ir vietoj jos sukurti laisvą laimingų piliečių, giliai suvokiančių savo rasinį paveldą, respubliką. Kad pasiektų šį tikslą, jie stengėsi sukurti tikrą politinį judėjimą, kurio tikslas būtų teisėtomis, konstitucinėmis priemonėmis iškelti savo lyderius į valdžią.

Jų uniformą sudarė kepurė, identiška Hitlerio šturmuotojų dėvėti kepurei, mėlynos velvetinės kelnės, tamprės, kaklaraištis ir sidabriniai marškiniai su raudona raide "L" virš širdies. Kad atsvertų savo europietišką išvaizdą, "*Sidabriniai marškinėliai*" niekada nepamiršdavo šalia Legiono vėliavos iškelti žvaigždžių ir juostų, o jų oficialus himnas buvo proarijietiškas tekstas, sukurtas pagal garsųjį pilietinio karo maršą "*Respublikos mūsų himnas*." "Sidabras simbolizuoja mūsų kovos tyrumą, - skelbė Pelėjus, - ir mūsų rasės tyrumą!" Taip prasidėjo tai, ką jis vadino "Didžiuoju maratonu", prikeldamas Termopilų vaizdinius - "galutines arijų

žmonijos ir žydų egzistencijos varžybas".

Iki 1933 m. pabaigos legiono augimas buvo ne ką mažesnis nei nepaprastas. Visoje šalyje kūrėsi padaliniai, nes Pelliui pasirodė, kad jis kalba taip pat iškalbingai, kaip ir rašo. Iki 1936 m. jis jau buvo nacionaliniu mastu žinomas visuomenės veikėjas, visoje šalyje kreipėsis į šimtus tūkstančių ūkininkų, studentų, namų šeimininkų ir, dažniausiai, bedarbių. Kaip jis kartą aprašė "*Liberation*:" "Mažų miestelių vyrus staiga suvirpina skvarbūs "*Sidabrinų trimitų*"(*Sidabrinio legiono būgnų ir trimitų korpuso pavadinimas*) garsai. Jie pakelia kaklus nuo staklių ir staklių. Plevėsuojančios vėliavos praplaukia pro miglotus langus, pro kuriuos jie vis niūriau žvelgė į pasaulį per šią itin sėkmingą žydų krizę. Jie išsidėsto ant šaligatvių ir stebi geriausių amerikiečių vyriškumo pavyzdžius, kurie kažką daro, kad sumažintų masinį pasipiktinimą. Jie nori suvaidinti savo vaidmenis". Kaip ir augantis jo pasekėjų legionas, būdamas nacionalsocialistų aktyvistas, jis jautėsi esąs "dabartinės mano šalies istorijos esmės ir pluošto dalis". Jo žinia buvo paprasta tiesa: "Kapitalistinė demokratija žlugo, bet iš jos pūvančių liekanų sunkiai gimsta jos monstriškas palikuonis - komunizmas. Rusijos žmonės nesugebėjo užgniaužti tos pabaisos iščiose ir siaubingai nukentėjo. Žinau, mačiau, kaip tai įvyko. Tas pats vyksta ir čia. Tai kova ne už kapitalizmą ar komunizmą, o tarp baltosios civilizacijos ir žydijos".

Sidabriniai marškinėliai kovo mėnesį!

Pelley'io organizuotas *Sidabrinis legionas* buvo unikalus. Nors buvo nuolatinės kareivinės *Sidabrinų marškinėlių* mokymams ir vietiniai padaliniai veikė daugumoje valstijų ir visuose JAV regionuose, centrinio štabo pastato nebuvo. Vietoj to Vadas, kaip jį vadino jo pasekėjai, vadovavo legionui iš savo "Ford" kelioninio automobilio. Jis niekur neužsibūdavo ilgiau nei kelias savaites, bet nuolat keliaudavo iš vienos būstinės į kitą, pakeliui rengdamas lauko mitingus ir masinius susirinkimus. Tiesą sakant, per metus jis išleisdavo po kelis automobilius, nes kasmet nuvažiuodavo stulbinančius 20 000 mylių. Ten, kur jis tuo metu lankydavosi, būdavo nacionalinė būstinė, iš kurios jis skambindavo į kitas būstines. Toks itin mobilus vadovavimas labai glaudžiai susiejo įvairius padalinius ir suteikė Pelliui didžiulį supratimą apie visų lygių amerikiečius visuose šalies regionuose, o milijonams žmonių jis tapo asmeniškai pažįstamu valstybininku.

Jo planas, kaip pasiekti valdžią, buvo atviras ir tiesioginis: Pirmiausia jis supažindins savo bendrapiliečius su "*Sidabrinio legiono*" programa. Tada jis

dalyvautų kitose prezidento rinkimuose vienoje valstijoje tik tam, kad jis ir jo aktyvistai įgytų patirties, reikalingos praktinei politikai suprasti. Turėdamas šį realaus gyvenimo įgūdžių bagažą, jis rimtai dalyvautų 1940 m. nacionaliniuose rinkimuose. Atitinkamai Vašingtono valstijoje jo palaikymas buvo toks platus, kad jo pavardė buvo įtraukta į prezidento rinkimų biuletenį, nes *Sidabriniai marškinėliai* atliko sunkų kampanijos darbą nuo durų iki durų ir surinko tūkstančius parašų po platinamomis peticijomis. (Čia mano tyrimas baigėsi be rezultatų, nes man nepavyko rasti jokių šaltinių, kuriuose būtų aprašytas rinkėjų atsakas, kurį jis pelnė. Darau išvadą, kad dėl priežasčių, kurios netrukus paaiškės, jis turėjo būti didelis).

F. D. R. sugražinimas į prezidento postą priartino "Šviesos ir Tamsos jėgų konfliktą žemėje" - šią būsimo karo prieš Trečiąjį reichą pranašystę Pelley išsakė savo pirmojoje nacionalinėje radijo kalboje. Jo rinkimų pasiūlymas tris kartus padidino *Sidabrinio legiono* narių skaičių ir pelnė kai kurių svarbių veikėjų, tarp jų - Džordžo van Horno Moselio, į atsargą išėjusio JAV kariuomenės generolo, Kongreso atstovo Džeikobo Torkelseno, Čarlzo A. Lindbergo jaunesniojo ir Volto Disnėjaus. Visi jie dalyvavo jo viešuose mitinguose, o kai kurie su vadu dalijosi tribūna. Jis buvo įsitikinęs, kad turėdamas tokią aukšto lygio paramą ir akivaizdų milijonų paprastų amerikiečių pritarimą, "*Sidabrinis legionas*" turėjo prieš akis didingą likimą. Kaip rašė jo biografas, "Pelėjus laukė Pasaulinės ašies, kurios centras būtų arijanizuotame Vašingtone, o abiejuose galuose būtų saugūs Berlynas ir Tokijas. Kol Kinija svyravo ties riba tapti Stalino satelitu, japonų armijos Mandžiūrijoje gynė civilizaciją nuo klastingos komunizmo gyvatės". Kurį laiką gyvenęs Japonijoje, Pelley labai gerbė japonus, kurie Tolimuosiuose Rytuose buvo atrama prieš Sovietų Sąjungą. Todėl jis buvo pasibaisėjęs Ruzvelto bandymais įstumti Japoniją į katastrofišką karą, kuris būtų plačiai atvėręs duris komunistų ekspansijai į Aziją. Vadas pasirodė pernelyg pranašiškas ir šiuo atveju, kaip gali paliudyti suluošinti amerikiečių veteranai Korėjoje ir Vietname.

Artėjant 1940 m. prezidento rinkimams, į "*Sidabrinis marškinėlius*," kurių dabar buvo 100 000 (Atstovų rūmų Neamerikietiškos veiklos komitetas, Specialusis komitetas, 1939 m.), labai rimtai ėmė žiūrėti F.D.R., kuris pripažino, kad Pelley yra labai rimtas pretendentas; vadas gal ir nepateks į Baltuosius rūmus, bet jis gali kontroliuoti pakankamai balsų, kad pakreiptų rinkimus nuo demokratų. Ruzvelto populiarumas jau buvo sumažėjęs, todėl jis negalėjo rizikuoti savo perrinkimu ir įsakė F.B.I. "ištirti" Pellį. Generalinis prokuroras Frenkas Merfis (Frank Murphy) nesutiko su akivaizdžiu politiniu persekiojimu ir pasiteisino prezidentui, sakdamas, kad būtų klaida iš "*sidabrinų marškinėlių*" daryti "kankinius". Kankiniai,

kankiniai - ant kortos buvo pastatyta demokratinė valdžia, todėl jis įsakė Pelliui, vadinamam savo "pagonių satrapams", padaryti "*Sidabrinų marškinėlių*" gyvenimą apgailėtiną. Jų Šiaurės Karolinos padalinį (didžiausią legiono būstinę ir artimiausią nacionaliniam biurui) užgrobė federaliniai maršalai, konfiskavo jo turtą, įskaitant spausdinimo mašinas, suėmė jo gyventojus ir įkalino pagal įvairius išgalvotus kaltinimus, kurie visi buvo atmesti, bet tik po ilgų mėnesių finansiškai alinančių teismo procesų. Nepaisant to, nuskurdusiems *sidabrinų marškinėlių* gyventojams nebuvo gražinta nei konfiskuota medžiaga, nei pats teisėtai priklausantis pastatas; besišypsantis teisėjas jiems pasakė, kad jie turi teisę paduoti vyriausybę į teismą dėl žalos atlyginimo.

Po Šiaurės Karolinos reido kongresmenas Dicksteinas (Niujorkas) paragino uždrausti viešai demonstruoti "*sidabrinų marškinėlių*" uniformą. Vadas greitai sureagavo: "Bet kuris kikas, manantis, kad gali man nurodyti, kokius marškinius galiu dėvėti arba kad ant jų negaliu dėvėti raudonos L raidės, gaus per nosį, kurią prisimins tol, kol atsidurs Abraomo glėbyje!" Kaip pripažįsta net jo nesimpatiškas biografas, "Pelley turėjo pagrindo manyti, kad jį persekioja. "

Persekiojimas dar labiau pagreitėjo ir jis buvo apkaltintas mokesčių vengimu. Nors šį politiškai motyvuotą kaltinimą jis nugalėjo, tačiau didžiulės išlaidos ir laikas, kurio prireikė gintis nuo gresiančio įkalinimo, sužlugdė jo 1940 m. kampaniją. Tuo metu (lapkričio mėn.) JAV įsitraukimas į besiplečiantį konfliktą su nacionalsocialistine Vokietija atrodė beveik neišvengiamas. Todėl Pelley pakeitė legiono veiklos kryptį - iš kandidato į renkamą postą tapo priešininku Ruzveltui ir jo žydų karo kurstytojams. *Sidabriniai marškiniai* prisijungė prie *Amerikos ir Vokietijos bundų*, *Ku Klux Klano* ir daugybės kitų didelių ir mažų patriotinių organizacijų, susivienijusių į masinį pasipriešinimą taikai. Ir čia vadas įrodė savo galią patraukti į savo pusę milijonus, nes vos prieš savaitę iki Perl Harboro atliktos nacionalinės apklausos rodė, kad daugiau kaip trys ketvirtadaliai amerikiečių pasisakė prieš karą su Ašimi, nebent Jungtinės Valstijos būtų fiziškai užpultos. Kaip Ruzveltas sukūrė šią prielaidą, gerai aprašyta kai kuriose *Naujosios tvarkos* parduodamose knygose, čia per daug sudėtinga papasakoti. Amerikai galiausiai įsitraukus į karą, Pelliui skaudėjo širdį dėl to, ką jis matė kaip savo šalies slydimą į bedugnę. Visas jo devynerių metų gyvenimo darbas, visa nuostabi *Sidabrinų marškinėlių* organizacijos sėkmė ir entuziastinga liaudies parama atrodė veltui. Jis panaikino Legioną, net jo laikraštį; ką dar galėjo padaryti?

1935 m. jis vėl vedė, tačiau su naująja žmona, su kuria susilaukė dukters, praleido nedaug laiko. Netoli nevilties esantis Pelley atvyko pas juos į mažą Nobelsvilio

miestelį Indianoje, kur norėjo pamiršti pasaulį, kurį bandė išgelbėti. Jo pasiaukojimo metai atrodė "nedėkingas darbas, stengiantis atnešti viziją žmonijai, kokia ji yra sudaryta". Tačiau žmona Helena ir kai kurie artimiausi bendražygiai ragino jį tęsti, nepasiduoti, nepaisant to, kas blogiausia buvo nutikę. Šiek tiek padrąsintas, jis norėjo gauti asmeninį naujojo generalinio prokuroro Bidlio patikinimą, kad jam bus leista skelbti savo pažiūras tol, kol jis nepakenks karo veiksmams. Bidlis davė jam garbės žodį, kad Pelley gali skelbti nebijodamas suvaržymų. Nors šalyje vyko karas, teisė laisvai reikšti mintis buvo užtikrinta konstitucijos.

Hitlerį palaikantis *skambutis* karo laikų Amerikoje

Per šalį apėmusią karo isteriją jis pradėjo leisti naują žurnalą "*Roll Call*." Jis buvo bekompromisiškai nacionalsocialistinis, jo garsusis redaktorius ir "*Sidabrinų marškinėlių*" rašytojai buvo nepaperkami. Jie dokumentavo prieškarinį naftos embargą, kurį Ruzveltas įvedė japonams, priversdamas juos stebėti, kaip smaugiama jų ekonomika, arba rizikuoti karu, kad išsivadotų iš JAV dominavimo. F. D. R. norėjo karo, kad išgelbėtų savo paties silpstančią "Naujojo kurso" ekonomiką, pasitelkdamas tokią masinę gamybą, kokią galėjo užtikrinti tik karo meto pramonė. Raudonieji norėjo karo, kad išgelbėtų merdinčią sovietų vergų imperiją nuo Hitlerio kariuomenės. Žydai norėjo karo, kad išsaugotų kapitalistinį ir komunistinį žaidimą, kurį taip sėkmingai primetė viso pasaulio pagonių tautoms. Blogiausia tai, kad vykdydami karą prieš nacionalsocialistines Šviesos jėgas, apgauti amerikiečiai sudarė sąlygas toms pačioms vidinio irimo jėgoms, kurios supūdė Vokietijos visuomenę, kol Hitleris jas išvalė, įsitvirtinti ir mūsų šalyje.

Pelley išsiuntė prieš publikavimą peržiūrėtas kopijas Generalinei prokuratūrai, kad ši jas patvirtintų. Bidlis galėjo sau leisti atrodyti didžiadvasiškas, nes buvo įsitikinęs, kad paskutinis "*Sidabrinis legionas*" dėl "patriotiškų" amerikiečių karo isterijos bus pakeltas ant savo paties pečių. Tačiau jis apstulbo sužinojęs, kad *Roll Call* buvo neįtikėtinais sėkmingas! Jis tikėjosi, kad liaudies priešiškus Pelley'ui toli gražu neatslūgs, bet šis įkyrus leidinys pasirodė visur. Ir žmonės atvirai pritarė jo liūdnei pagarsėjusiam redaktoriui. Pasak Pellio biografo, "daugybė egzempliorių buvo rasta tarp JAV kariškių visuose karo teatruose". Iki 1942 m. kovo mėn. tiražai iš pradžių padvigubėjo, paskui išaugo keturis kartus. Per penkias savaites "*Roll Call*" tiražas išaugo fenomenaliu greičiu. Akivaizdu, kad ne visi patikėjo Holivudo propagandos fabrikais, apsėstais košerinių filmų kūrėjų, kurie kūrė "Rotšildų ir Ruzvelto namus su trumpikėmis, nacių šnipų išpažintis ir Stalino pižamas, dramas apie banditus, šaudančius į pagonių civilizaciją, minias, štur-

muojančias įvairias Bastilijas, ir naujuosius dilerius, laužančius velėną milijardų dolerių kainoms", kaip tada rašė Pelley. "Mes kariavome, nes savanaudiška žydu politika, primesta mūsų šaliai, privedė Jungtines Valstijas prie bankroto ribos."

Žiemos pabaigoje su juo skubiai susisiektė JAV karinio jūrų laivyno karininkas, kuris praėjusių metų gruodžio 7 d. buvo dislokuotas Perl Harbore. Tas žmogus sakė, kad F. D. R. melavo amerikiečiams apie puolimą, sakydamas, kad "nors žala buvo didelė, mūsų Ramiojo vandenyno laivynas vis dar nepažeistas". Karininkas sakė asmeniškai matęs nuniokojimą, kuris buvo kur kas didesnis, nei leido prezidentas. Iš tikrųjų visi JAV pagrindiniai laivai buvo nuskandinti arba smarkiai apgadinti, išskyrus penkis neeksploatuojamus (taigi ir neeksploatuojamus) lėktuvnešius ir jų pasenusius lėktuvus. Pelley'is paskubėjo į spaudą su šia žinia: "Japonų bombonešiai privertė Perl Harborą atrodyti kaip apleistas W. P. A. projektas Keokuke!" Gatvėse pasirodęs specialus leidinys buvo tarsi bomba, kurią suvalgė tiesos ištroškusi visuomenė, tapusi pirmąja karo auka. Tačiau kai generalinis prokuroras parodė įprastą išankstinę kopiją F. D. R., prezidentas sprogo kaip karo laivas "Arizona" ir balandžio 4 d. pareikalavo Pellį suimti. Kaltinimas: valstybės išdavystė!

Priverstas sulaužyti Pelliui duotą garbės žodį, Bidlis įsakė didžiajai prisiekusiųjų žiuri apkaltinti viršininką dvylika nusikaltimų pagal Pasipriešinimo įstatymą. Teismo proceso metu politiškai motyvuotas prokuroras Oskaras Ewingas, cigarų rūkantis Demokratų partijos "didysis ratas", pabrėžtinai neigė, kad JAV Ramiojo vandenyno laivynas Perl Harbore patyrė tokią didelę žalą, ir iškvietė į teismą karinio jūrų laivyno sekretorių Knoxą, kad šis patikintų teisėją (ir didžiulę radijo klausytojų auditoriją), jog situacija gerai kontroliuojama ir nėra pagrindo nerimauti. Kol jis kalbėjo, amerikiečių karinės pajėgos sparčiai atsitraukinėjo nuo nenutrūkstamos pralaimėjimų serijos visame Ramiojo vandenyno teatre. Tačiau kai Pello advokatas pagrasino, kad visa Perl Harboro gelbėtojų įgula liudys teisme ir patvirtins prieštarigai vertinamą *Roll Call* pranešimą, teisėjas greitai panaikino pagrindinę kaltinimo dalį.

Dabar jis buvo kaltinamas tuo, kad melagingai pavaizdavo JAV ekonomiką kaip bankrutuojančią ir taip pakirto visuomenės pasitikėjimą karo metu. Šiuo atveju gynyba taip pat buvo gerai pasiruošusi ir iškvietė į teismą Federalinio rezervų banko pirmininką Marinerį Ecclesą, kuris turėjo liudyti po kryžminės apklausos ir priesaikos, kad Amerikos ekonomiką iš tiesų paskutinę akimirką išgelbėjo tik karo produkcija, kurią sukėlė kraujo praliejimas Perl Harbore. Tačiau teisėjas atmetė šaukimą į teismą.

Nuteistas!

Jų nuopelnas tas, kad ir kongresmenas Torkelsonas, ir Čarlzas Lindbergas asmeniškai liudijo Pellio naudai kaip liudytojai, o tai yra nepaprastai drąsus poelgis, jei atsižvelgsime į tai, kad jie tai darė Antrojo pasaulinio karo įkarštyje, kai Jungtinės Valstijos patyrė pralaimėjimą nuo Ramiojo vandenyno iki Atlanto.

Nepaisant jų palaikymo ir pagrindinio kaltinamojo akto prieš jį nesėkmės (jau nekalbant apie visišką įrodymų dėl bet kokios išdavikiškos veiklos nebuvimą), Pelley buvo nuteistas 15 metų laisvės atėmimo bausme didžiausio saugumo federaciniame kalėjime. Kaltinimas nesugebėjo pateikti nė vieno įrodymo, patvirtinančio, kad Pelley atliko kokius nors išdavikiškus veiksmus; jis tik kritikavo neteisingą karą ir blogą prezidentą, kuris jį rengė. Po dvidešimt penkerių metų tūkstančiai žydų komunistų ir jų bedvasių antrininkų gėjų gatvėse degino JAV vėliavas ir įnirtingai protestavo prieš Amerikos dalyvavimą Vietnamo kare; priešingai nei Pellui, nė vienas iš jų nebuvo nuteistas kalėti. Netekęs pinigų, jis negalėjo pateikti apeliacinio skundo. Vėliau Lindbergas "*Chicago Tribune*" žurnalistui sakė, kad Pelėjus nebuvo išdavikas, o tikras patriotas, kuris akivaizdžiai buvo persekiojamas už tai, kad viešai pasakė tai, apie ką vis daugiau amerikiečių kalbėjo privačiai. Pelley turėjo tapti pavyzdžiu šiems žmonėms: Jis parodė: "Laikykite savo nuomonę sau, arba žiūrėkite, kas jums nutiks!

Apstulbintas griežtos bausmės, jis buvo nebylus karo, kuriam priešinosi, kalinys. Kol Vakarų pasaulis už kalėjimo grotų nusižudė, jis godžiai skaitė ir giliai mąstė. Nors ir liūdnas, kažkas jame neleido nusiminti: "Kada nors mes, amerikiečiai, pamatysime tikroje perspektyvoje, ką mums padarė svetima keturių milijonų žydų orda ir kodėl mes buvome tokie kvaili, kad tai kentėjome". Katastrofiškam ketvirtąjo dešimtmečiui artėjant į pabaigą, Pelley'io dukra ir svainis, padedami senų bendražygių, sugebėjo surinkti pakankamai pinigų kreipimuisi. Jis nepavyko, tačiau jų ištikimybė nesumažėjo ir jie pabandė dar kartą. 1952 m., kai amerikiečiai be reikalo žuvo Azijoje, kaip jis ir prognozavo, Pelley nenoromis buvo lygtinai paleistas į laisvę su sąlyga, kad nedalyvaus "bet kokio pobūdžio politinėje veikloje", o tai buvo akivaizdžiai antikonstitucinis reikalavimas, kuriam jis buvo per daug nuskriaustas, kad jį užginčytų. Silpnos sveikatos dukra su vyru slaugė jį šeimos namuose Nobelsvilyje, Indianos valstijoje.

Kartu jie įkūrė naują leidyklą "*Soulcraft Press*," kuri išleido pirmąją jo knygą po

karo: *Something Better!*" Joje jis išskyrė Ruzveltą kaip žmogų, labiausiai atsakingą už tai, kad Amerikoje prasidėjo socialiniai sukrėtimai, kuriuos Amerika patyrė Vietname. "Jis buvo šiandienos besivystančio chaoso pirmtakas", kuris vis dėlto buvo laikomas būtinu, kad ateityje būtų sukurta nacionalsocialistinio stiliaus valstybė. Tačiau būtent dviejų naujų žurnalų, daugiausia nagrinėjančių mistines ir metafizines temas, sukūrimas jį finansiškai pastatė ant kojų tiek, kad jis galėjo atsilyginti visiems tiems ištikimiems sekėjams, kurie taip dosniai prisidėjo prie jo patrauklumo. Kaip ir anksčiau, rašymas jam suteikė tikslo ir pasitenkinimo jausmą. Ir jis be gailės prisiminė tą lemtingą patirtį, kuri 1928 m. pastūmėjo jį į sudėtingą dramatišką kelią: atrodė, kad visa tai buvo lemta ir todėl yra kažkokio Aukštesnio tikslo, kuriuo jis instinktyviai pasitikėjo, nors ir negalėjo jo suprasti intelektualiai, dalis. Paskutiniaisiais gyvenimo metais jis buvo laimingas dėl dukters ir senų bendražygių meilės ir patenkintas žinojimu, kad, nors jam ir nepavyko, jis padarė viską, ką galėjo, savo rasės ir tautos labui. O jo priešai - jo tautos priešai - pagerbė jį ilgu įkalinimu. Jis taip pat gyveno pakankamai ilgai, kad taptų Džordžo Linkolno Rokvelo (George Lincoln Rockwell) *Amerikos nacių partijos* iškilimo liudininku - šis reiškinys jam teikė gilią paguodą: Kažkas tęsė kovą, kurią jis pradėjo prieš trisdešimt metų.

Williamas Dudley Pelley mirė ramiai miegodamas 1965 m. liepos 1 d., sulaukęs 75 metų. Jam gulint, kažkas laidojimo namų pievelėje sudegino kryžių. Taip ir nebuvo nustatyta, ar degantį kryžių ten pastatė draugas, ar priešas. Jo mirtis buvo pastebėta (žinoma, pikta) nacionalinėje žiniasklaidoje, bet iškart po to jo vardas buvo užmirštas.

1992 m. mažas Indianos valstijos Nobelsvilio miestelis vėl sulaukė trumpo nacionalinio dėmesio, kai vieną vidurvasario vakarą prie namų žaidžiantis kaimynų berniukas vos nepartrenkė prie jo kojų nukritusio meteorito. "Nuo tada, kai prieš septyniolika metų mirė fašistų lyderis V. D. Pelėjus, - rašė vietos laikraštis, - likusi Amerika neatkreipė dėmesio į mūsų bendruomenę".

Pelley, kaip baltojo patrioto, gyvenimas taip pat buvo staigus. Jis buvo pirmasis mūsų šalyje nacionalsocialistinio stiliaus rasinis aktyvistas. Jis buvo vado Rokvelo ir dabartinės Amerikos baltųjų jėgos judėjimo pirmtakas. Jis įrodė, kad mūsų ideja, jei ji propaguojama drąsiai, protingai ir nuoširdžiai, turi galią pelnyti didžiulį sekėjų būrį, kaip rodo 100 000 jo sekėjų. Jo gyva kankinystė žydų žvėries pilve pelnė jam garbingą vietą po jo ateinančių bendražygių kovotojų širdyse. Jis nepatyrė nesėkmės, kaip jis manė, kaip nepatyrė nesėkmės drąsus kareivis, kuris daro viską, ką gali, patekęs į priešų nelaisvę.

Istorinės aplinkybės neleido jam sukurti arijų Vašingtono, apie kurį jis svajojo. Tačiau kur kas didesnėje kovoje už pasaulinę baltųjų viršenybę jis kovojo teisingai; tai buvo tik pradinis mūšis vykstančiame kare už galutinį arijų žmonijos triumfą. Vadas ir jo *sidabriniai marškiniai* išėjo prieš mus. Jie įkvepia mus sekti jų pavyzdžiu. Ir mūsų pergalinga vėliava, kada nors išskleista virš Žemės planetos, priklausys tiek pat jiems, kiek ir mums!

Šaltiniai:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestantai dešinėje: Winrod ir Gerald L.K. Smith*, du tomai, Jeilio universitetas.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujienų biuletėnis
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (137)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly

Trėčioji dalis

NSK: Dabartiniai jėgų projektai aktyviausiai susiję su filosofija ir menu.

Aptėdinkite savo požiūrį į tokių temų poveikį politikai.

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight with us for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are anti-White immigration, culture destruction, and re-education.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitl Hitler!
Gottfrid Lauck

**NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!**

Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų

Šimtai knygų daugeliu kalbų

Šimtai svetainių daugeliu kalbų

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!